

ע"ה:

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

מסורת הש"ס

עין משפט
גור מצוה

(א) כי קיע... (ב) ונפיל
ע"ה: (ג) מיר סה: ע"ה:
(ד) וסופס' דכ"ק פ"ט
(ע"ה) (ס) שמוח לא,
(ז) לכתוב פ"ה:

מגדף הוראת שעה היתה. איכא למאן דלמך לקמן (דף ע:)
מקושש נמי הוראת שעה היתה:
לא היה יודע באיזו ביתה. והע"ג דמיתה סתם חנק היא ממון
הסכרה היה ממה לעובד עובדת כוכבים דנפקיה * דמלל
שנת כפרהסוף כסופר בעיקר דכופר
במעשה בראשית:

ל"א א ב מ"י פ"ד מהל'
ר"ח הלכה ג:
ל"ה ג מ"י ש' הלכה ב:

תורה אור השלם
1. ושמורת את השבת
לא קרש הוא לבם
מחלליה טות יקותי בי כל
העשה בה מלאכה
ונברחה דנפש ההוא
מקרב עמיה:
שמות לא יר
2. ויעזרו אחו בשמורכי כי
לא פרש מה יעשה לו:
במדר טו לר
3. ויעזרו במשמור
לפרש להם על פי יו:
ויקרא כו יב

גליון הש"ס
תוס' ד"ה א"ו וכו' רמב"ל
שבת כפרה"א. ק"ל דלמי
זו לא היה ספקי של משה
רבינו ע"ה רק במלל
כפרה"א דהי כסופר
כפיקר א"כ ע"ה מ"ל
ל"ה דמלל שנת נגזפת
כפיקול דלמח ה"ה מקושש
כפיקול היינו דהקב"ה
הפסד עם משה רבינו ע"ה
כספרא זו דוקא כפרה"א
אלל נגזפת מ"ל:

על משענתו ונקמה המכה וכו' תעלה על
דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג אלא זה
שאמדוהו למיתה והקל ממה שהיה ולאחר
כך הכביד ומת שהוא פטור ורבנן האי ונקמה
המכה מאי דרשי ביה מלמד * שחובשין
אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה יליף
במקושש ורבנן נמי לילפי במקושש מקושש
בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטליה
במאי לאפוקי האי דלא ידעינן אי בר
קטלא הוא אי לא בר קטלא הוא ורבי
נחמיה יליף במגדף דלא הוה ידע אי בר
קטלא הוא וחבושהו ורבנן מגדף הוראת
שעה היתה כדתניא * יודע היה משה
רבינו שהמקושש במיתה שנאמר * מחלליה
מות יומת אלא לא היה יודע באיזו מיתה
נהרג שנאמר * כי לא פורש וגו' אבל מגדף
לא נאמר בו אלא * לפרש להם על פי ה'
שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה
כל עיקר אם לא בשלמא לרבי נחמיה
היינו דכתיבי תרי אומדני חד אמדוהו
למיתה וחיה וחד אמדוהו למיתה והקל
ממה שהיה אלא לרבנן תרי אומדני למה
לי חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו
לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת
לא צריך קרא * שהרי יצא מביית דין זכאי
ואמדוהו למיתה וחיה פוטרין אותו אמדוהו
למיתה והקל ממה שהיה אומדין ואם לאחר
כן הכביד ומת הלך אחר אומדן דרבי רבי נחמיה וחכמים
אומרים אין אומדן אחר אומדן תניא אידך * אמדוהו למיתה אומדין
אחת לחיים אומדן אחר אומדן שני לממון ואם משלם
נוק וצער לירושלים מאימתי משלם משענה שהכרה וסתמא כרבי
נחמיה: **מתני'** נתכוין להרוג את האדם לעובד
כוכבים והרג את ישראל לנפלים והרג את בן קיימא פטור * נתכוין
להכותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו על מתניו והלכה לה
על לבו והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת פטור נתכוין להכותו על לבו
והיה

בשלמא צ"ב נחמיה היינו
דכתיב תרי אומדני
כו'. ולא לפוטרו ממיתה אלאטריך
דקאמרין לעיל וכי ק"ד זה מהלך
זה נהרג אלא אחת קרא לאשמעינן
דמגדף למיתה פטור דלא משמיה
דמשלם ריפוי ושבח ודע"ג דדיני
ממונות מחזירין בין לזכות בין לחובה
(לעיל דף נג.) דלקלא דעתך כיון
דלמדתו למיתה פטור דלא משמיה
הוא דרמימו עליה ומיהו קשה הא
דקאמרין לעיל ורבנן הא ונקמה
המכה מאי דרשי ביה הא בין רבנן
ור' נחמיה אמת פטור דלא אומדני
וכי היכי דמוקי ליה ר' נחמיה למי
אומדני דידיה מוקמי ליה נמי רבנן
למתי אומדני דידיה לאמדוהו לחיים
ומת משמע הכא דלרבנן נמי
קרא * לומר דקשיא ליה משום
דונקה המכה אלא יקום כמיב
דלייכי באמדוהו לחיים ומיה:
וחד אמדוהו לחיים ומת. פירש
נקונטרס דכשניהם משלם
ממון וקלא קשה אמדוהו לחיים ומת
ליחיי כחייבי מיתות שובגין דפטורין
דלא דפטור ממיתה לא מן הדין
אלא משום דלא מית דין זכאי:
א"כ

והתהלך בחזק [סו:] **חד אמדוהו למיפס וסי.** דלא חימא הואיל וילא מנ"ד חיב נקטליה דלא דהדר חי חס רחמנא עליה להכי אחא ולא
ימות כלומר והכה איש וגו' ולא ימות כמה שאמדוהו אלא נפל למשכב שבתו יתן מיתו ולא מיתו או אם יקום וההלך בחזק
שאמדוהו למיתה ונקמה המכה אפילו חור והכביד ומת: **אלא לרבנן.** דלמרי לחבישה אחא מרי אומדני למה לי לכתוב ולא ימות ונפל
למשכב ונקמה המכה שבתו יתן ושמעינן מיה אמדוהו למיתה וסי ממון יתן ולא מיתה ומונקה המכה ימירא שמעינן דכשיורר לנו
שלא ימות הוא ונקמה המכה מכלל דעד השתא חבוס הוא: **חד אמדוהו למיפס וסי וחד אמדוהו לחיים ומת.** ואיכפא דרש להו ולא
ימות דרשי ליה לאמדוהו לחיים ומת והכי משמע ולא ימות אם אמדוהו מחלה שלא ימות אפי' מת לאחר מכלן שבתו יתן ורפא
ירפא יתן האומדן שאמדוהו למה חליו עולה ושבתו ורפואתו שכן היו אומדין אותו כשהיה נאמד לחיים ואם אמדוהו למיתה ואפי' כ
יקום וההלך בחזק שלא מת שבתו יתן אכל אמדוהו ממחילה למיתה וילא מנ"ד חיב וקוף דכר מת אע"פ שהקל באמנע לא פטריה
אחד יש לי ללמד עליו חובה שאין מחזירין אותו שנאמר ודק אל תהרוג: **פוערין אוסו.** מיתה ונותן חמשה דברים: **אומד שני**
לממון. כמה ראוי לשכר מחולי זה ולכמה יעלה שבתו ורפואתו: **אומד האמצעי.** היינו אומד שני: **אין אומד אחר אומד.** לחשב
כיוצא מנ"ד זכאי והפטר אם לאחר מכלן הכביד ומת אלא כתר מעשה דהשתא אולינן דהואיל והכביד ומת חיבי המכה מיתה:
אמדוהו למיפס אומדן אוסו לחיים. אם ראוי שהקל ולא אמרינן הואיל וילא מנ"ד חיב הכי זה יורג: **לחיים אין אומדן אין אוסו**
למיפס. לומר טעמי באומדן ראשון ולחייבו לזה שהרי ילא מנ"ד זכאי ואמרינן מחמת חולי אחר שגא עליו הכבידה המכה: **נוטן נוסן**
ונער לירשין. והוא הדין לרפוי ושבח וכשת דהא כתר אומדן האמצעי אולינן ולחובו אמדוהו אלא לאו אורחיה דתנא למשכב כרוכלא:
מאימתי משלם. [כלומר] מאיזו שעה אומדין אותו כשקבל: **משענה שהפסד.** אומדין כמה היה יפס קודם הכאה וכמה היה יפס אחר
הכאה ולא אמרינן הואיל ועד השתא לא אמדין [ליה] אלא למיתה והשתא הוא דלמדעין ליה לממון נאמדיה דקלאי השתא והכי הוקל
ומפסקינן ליה לניוק: **וסתמא כרבי נחמיה.** והן סתמא כרבי נחמיה אלא בהמה ונתכוין להרוג בהמה והרג אדם פטור משום דכי אמרו ביה
מתני' נתכוין להרוג את הכהמה. היה עומד אדם אלא בהמה ונתכוין להרוג בהמה והרג אדם פטור משום דכי אמרו ביה
התראת ספק הוא אף על פי שקבל עליו התראת שאומר להם יודע אני שהוא בן ברית ועל מנת כן אני עושה שאם אהרגנו אני
מתחייב מיתה פטור שמתא לא יהרגנו: אנפליס לא מיחייב דכמו דקטיל דמי:

והתהלך בחזק [סו:] **חד אמדוהו למיפס וסי.** דלא חימא הואיל וילא מנ"ד חיב נקטליה דלא דהדר חי חס רחמנא עליה להכי אחא ולא
ימות כלומר והכה איש וגו' ולא ימות כמה שאמדוהו אלא נפל למשכב שבתו יתן מיתו ולא מיתו או אם יקום וההלך בחזק
שאמדוהו למיתה ונקמה המכה אפילו חור והכביד ומת: **אלא לרבנן.** דלמרי לחבישה אחא מרי אומדני למה לי לכתוב ולא ימות ונפל
למשכב ונקמה המכה שבתו יתן ושמעינן מיה אמדוהו למיתה וסי ממון יתן ולא מיתה ומונקה המכה ימירא שמעינן דכשיורר לנו
שלא ימות הוא ונקמה המכה מכלל דעד השתא חבוס הוא: **חד אמדוהו למיפס וסי וחד אמדוהו לחיים ומת.** ואיכפא דרש להו ולא
ימות דרשי ליה לאמדוהו לחיים ומת והכי משמע ולא ימות אם אמדוהו מחלה שלא ימות אפי' מת לאחר מכלן שבתו יתן ורפא
ירפא יתן האומדן שאמדוהו למה חליו עולה ושבתו ורפואתו שכן היו אומדין אותו כשהיה נאמד לחיים ואם אמדוהו למיתה ואפי' כ
יקום וההלך בחזק שלא מת שבתו יתן אכל אמדוהו ממחילה למיתה וילא מנ"ד חיב וקוף דכר מת אע"פ שהקל באמנע לא פטריה
אחד יש לי ללמד עליו חובה שאין מחזירין אותו שנאמר ודק אל תהרוג: **פוערין אוסו.** מיתה ונותן חמשה דברים: **אומד שני**
לממון. כמה ראוי לשכר מחולי זה ולכמה יעלה שבתו ורפואתו: **אומד האמצעי.** היינו אומד שני: **אין אומד אחר אומד.** לחשב
כיוצא מנ"ד זכאי והפטר אם לאחר מכלן הכביד ומת אלא כתר מעשה דהשתא אולינן דהואיל והכביד ומת חיבי המכה מיתה:
אמדוהו למיפס אומדן אוסו לחיים. אם ראוי שהקל ולא אמרינן הואיל וילא מנ"ד חיב הכי זה יורג: **לחיים אין אומדן אין אוסו**
למיפס. לומר טעמי באומדן ראשון ולחייבו לזה שהרי ילא מנ"ד זכאי ואמרינן מחמת חולי אחר שגא עליו הכבידה המכה: **נוטן נוסן**
ונער לירשין. והוא הדין לרפוי ושבח וכשת דהא כתר אומדן האמצעי אולינן ולחובו אמדוהו אלא לאו אורחיה דתנא למשכב כרוכלא:
מאימתי משלם. [כלומר] מאיזו שעה אומדין אותו כשקבל: **משענה שהפסד.** אומדין כמה היה יפס קודם הכאה וכמה היה יפס אחר
הכאה ולא אמרינן הואיל ועד השתא לא אמדין [ליה] אלא למיתה והשתא הוא דלמדעין ליה לממון נאמדיה דקלאי השתא והכי הוקל
ומפסקינן ליה לניוק: **וסתמא כרבי נחמיה.** והן סתמא כרבי נחמיה אלא בהמה ונתכוין להרוג בהמה והרג אדם פטור משום דכי אמרו ביה
מתני' נתכוין להרוג את הכהמה. היה עומד אדם אלא בהמה ונתכוין להרוג בהמה והרג אדם פטור משום דכי אמרו ביה
התראת ספק הוא אף על פי שקבל עליו התראת שאומר להם יודע אני שהוא בן ברית ועל מנת כן אני עושה שאם אהרגנו אני
מתחייב מיתה פטור שמתא לא יהרגנו: אנפליס לא מיחייב דכמו דקטיל דמי:

והיה

